

Der var liv i kludene

Siger Johannes Zederkoff der fylder 70 år på mandag

Tekst: Paul Nielsen
Foto: Martin Ravn

HORSENS - Det er så længe siden, at det godt kunne være løgn.

Alligevel er det den skinnbarlige sandhed: For mange år siden eksisterede i Horsens et ensemble, som efterhånden blev kendt fra grænsen til nord for Limfjorden og som allerede ved sin start vakte furor.

Det hed Horsens borgerlige Ålestangerlaug, og udover at underholde tusinder af mennesker, ydede det betydelige bidrag til velgørende formål.

Det erindrings Johannes Zederkoff, Andreas Stenbergs Plads 2, der på mandag den 14. marts fylder 70 år. Men lad os først beskæftige os lidt med hans mere seriøse jobs.

Efter en periode som både by- og arbejdsdreng kom han til DSB og opholdt sig bl. a. tre år under krigen i Brande. Så vendte han hjem til fødebyen, hvorefter han var fem år hos Jydsk Telefon.

Efter en smuttur til Næstved, hvor han blev forretningsfører indenfor s,ymaskinebranchen, åbnede han i 1964 sammen med sin kone Pingvin Vask i Horsens. Det gik så godt, at det blev nødvendigt at udvide, men det krævede penge. For ikke at få gæld, drog Johannes Zederkoff til thule Air Base i Grønland, for at skabe ny kapital.

- Hver 14. dag kunne jeg sende en fed amerikansk check hjem, og på basen nøjedes jeg med lomme-penge, fortæller Johannes Zederkoff.

- Jeg startede i køkkenet, hvad jeg ikke fandt morsomt, og endte på kontor. Min kone havde sendt mig af sted med lange underbukser, fordi der måtte

være koldt på de breddegrader. Jeg fik aldrig brug for dem.

- Luftbasen var en by på 3.000 mennesker. Skulle vi nogen steder, måtte det være med fly, så det var noget af et fængsel, rent bortset fra at vi arbejdede ni timer om dagen alle ugens dage.

- Jeg husker, at vi en aften havde besøg af en kvindelig kunstner, der skulle lave et show for os. For at få ekstra sjov ud af det, mødt jeg op med monokle, kunstigt skæg og en fed cigar og satte mig for mig selv ved et bord. Hun har åbenbart tænkt, at her var der en »bondejokke«, hun kunne lave noget skæg med, så jeg blev kaldt op på scenen. Og så skete der det - sagt i al beskedenhed - at jeg efterhånden overtog showet. Og jeg gjorde det selvfølgelig på engelsk, for jeg har altid haft sprog-nemme.

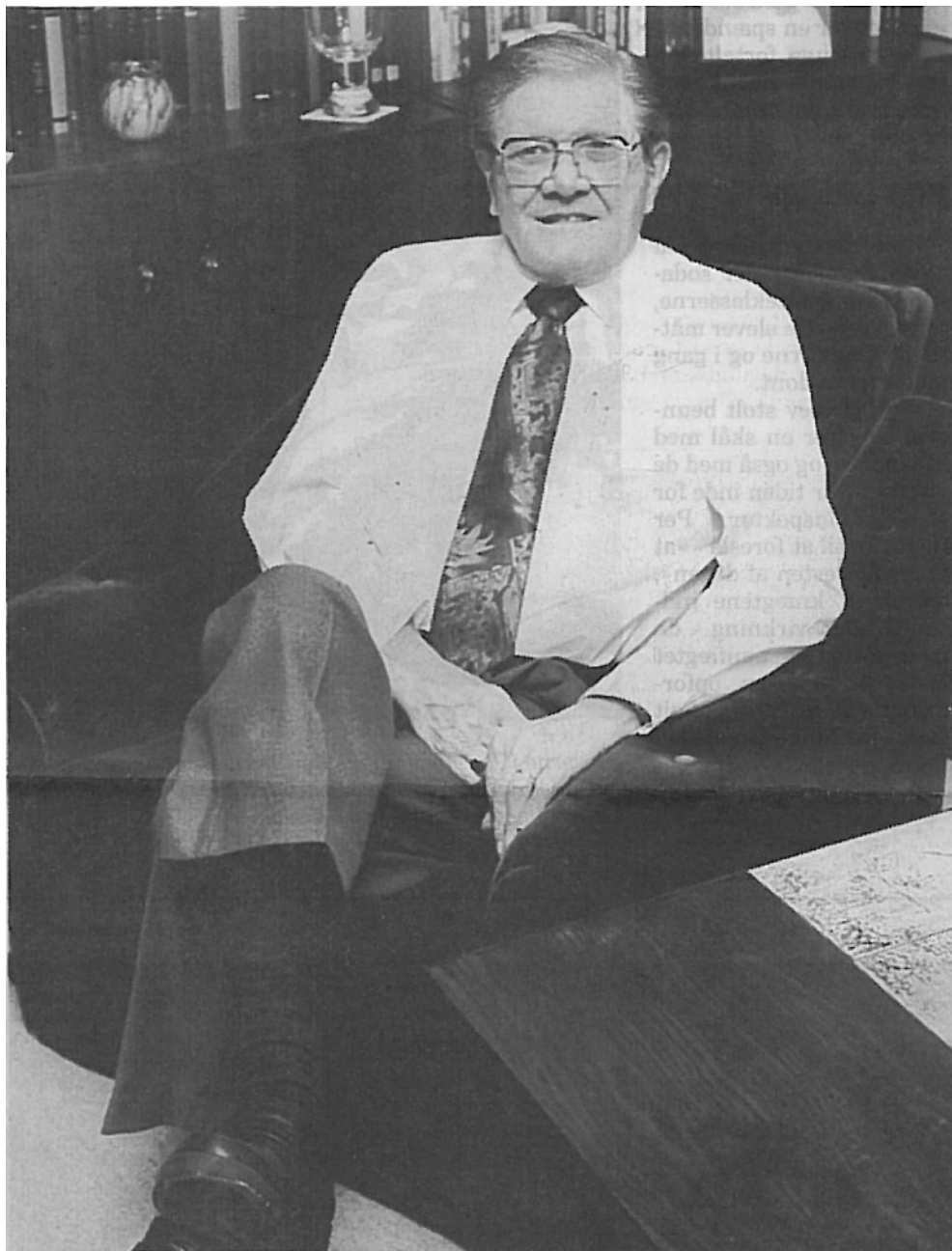
To slags mænd

- Da jeg kom hjem, udvandede vi vaskeriet, som vi drev i ti år. Efterhånden blev vi trætte af moms og alle de afgifter, der i øvrigt skulle redegøres for, og så solgte vi det hele. Dagen efter havde min kone job i Føtex, men jeg selv kom til Kirks Telefonfabrikker, hvor jeg blev teknisk assistent. Det blev jeg ved med, til jeg gik på pension for en halv snes år siden. Gennem hele mit liv har jeg lært, at der kun findes to slags mænd, guttermænd og røvhuller. Undskyld udtrykket.

- Jeg har altid godt kunnet lide at synge og fortælle historier. Det mere "offentlige", begyndte, da jeg gik på Mellem- og Realskolen. Der skulle være en skolefest, og jeg blev udtaget til at optræde.

- Der var bare det ved det, at jeg skulle synge drengesopran. Under de første prøver peb jeg som en hund, der ville ud, men blev udtaget til at optræde.

- I 1951 var der kornmodsfest på Horsens Teater med både professionelle og amatører. Vi, sidst

Johannes Zederkoff fylder 70 år på mandag og luner sig ved minderne om bl.a. de glade dage i Horsens borgerlige Ålestangerlaug.

journalist fra Horsens Avis, der kaldte mig "Den lille Caruso". Stærkt overdrevet, naturligvis.

Sceneskræk

- I 1942 var jeg begyndt på Horsens Amatørteater. Jeg kunne godt lære en rolle, men jeg led umanerligt af sceneskræk. Men jeg gav ikke op og talte senere med Poul Bundgaard og Grethe Thordahl, der var lige så nervøse for at gå på scenen.

- I 1951 var der kornmodsfest på Horsens Teater med både professionelle og amatører. Vi, sidst

nævnte, gav sketches, som den tids populære Ras Tarif havde skrevet. Det medførte, at vi kom til at optræde ti aftener i træk i et gøglertelt i Tofts Tivoli. Vores overskud gav vi til feriekolonien i As Vig, og vi selv havde det skægt.

Ålestangerlaug

- I 1952 opstod så en gigantisk fest, der kaldtes Olymballaden, og som »besatte« hele Håndværkerforeningen.

Fra den tid stammer Ålestangerlaug, som fungerede frem til 60'erne. Faktisk var det tv, der kom til

at ødelægge det, men minderne om de glade dage har vi tilbage.

- Jeg blev den, der lavede reklamen, plakater og salgsbreve, og en impresario sørgede for, at vi kom rundt i hele Jylland og på Fyn. Det gav penge til både velgørende formål, vores årlige kongres og også lidt til os selv.

- Og Ålestangerne kom med den utroligste baggrund?

- Ja, da, ler Johannes Zederkoff. Der var en mand fra skattekontoret, en købmand, en viktualiehandler, en herreekviperingshandler og mange, mange

andre, som havde humoren tilfælles.

- Alligevel var langet ved at sprænges ved en kongres. Jo, for det var sådan, at årskontingentet var en øre. Nu foreslog bestyrelsen, hvor jeg var blevet ledermand, at kontingentet skulle femdobles. Medlemmerne gav udtryk for forargelse over dette horrible forslag.

Da et medlem udbad sig forklaring, fik han prompte en bøde, fordi han - hvad der var strengt forbudt - havde bevæget sig ind på nationaløkonomiske områder. Når systemskiftet blev afværget, skyldtes det ganske enkelt, at der en gang for alle var truffet beslutning om, at kontingentet skulle være den til enhver tid gældende mindstemønt inden for det kongelige danske øre-system. Og det var altså blevet til en femøre.

Pistolskud

- For øvrigt blev der ved generalforsamlingen givet adskillige bevægende numre fra brødrene. Hidtil havde det været sådan, at hver sangpræstation blev afsluttet med et revolver-skud for at få konstateret, at medlemmerne stadig var i live. Skuddet blev afløst af et båthorn, der havde nået en antik værdighedsgrad.

Johannes Zederkoff er blevet helt udmattet af at fortælle om de glade dage, som heldigvis mange i vor by stadig husker. I dag slapper Johannes Zederkoff af med at læse og med at lytte til musik fra New Orleans jazz til Beethovens femte symfoni.

Helbredsmæssigt er Johannes Zederkoff nødt til at tage det lidt gelinde. Han har vanskeligheder med vejrtrækningen og får tilført ilt døgnet rundt. Han erkender, at han naturligvis også har sine tunge timer, men han lyser op ved erindringen om »den-gang, det var før»

En herlig mand, der aldrig er vejet tilbage for noget.